

var endeligt løst, anså generalsekretæren det for ønskeligt, at et dagsordenspunkt alene af formel og juridisk art om FN-repræsentanters diplomatiske immunitet og rettigheder behandlede af generalforsamlingen som en generel principssag.

De Forenede Staters delegation fandt imidlertid, at generalforsamlingen i forbindelse med dette spørgsmål også burde have anledning til at stadfæste principperne om privilegier og immuniteter på en bredere basis, idet medlemsstaternes repræsentanters status kun udgjorde en del af et mere omfattende system af privilegier og immuniteter, der indrømmes fremmede regeringers repræsentanter. Efter amerikansk forslag kom dagsordenspunktet derfor også til at omfatte forholdsregler til at sikre privilegier og immuniteter for medlemslandenes repræsentanter til De Forenede Nationers hoved- og underorganer og til konferencer sammenkaldt af De Forenede Nationer, samt staternes forpligtelse til beskyttelse af diplomatisk personale og ejendom. Jordan foreslog, at dagsordenspunktet ændredes til også at omfatte FNs og FN-stabens privilegier og immuniteter, hvilket accepteredes af USA.

II. Debatten.

Generaldebatten åbnedes med temperamentsfulde indlæg fra Guinea og Elfenbenskystens repræsentanter. Ghanas repræsentant sluttede sig til Elfenbenskystens og fremkom med enkelte kraftige angreb på myndighederne i Guinea. Der blev derefter holdt en række indlæg, de fleste i dæmpet form, således fra USA, Frankrig og Sovjet. Den sovjetiske repræsentant benyttede dog anledningen til at rette bebrejdelser mod den amerikanske regering, fordi den endnu ikke havde tiltrådt konventionen om De Forenede Nationers privilegier og immuniteter af 13. februar 1946, ligesom man kritiserede de amerikanske myndigheders praktisering af hovedkvartersaftalen mellem FN og USA. En lignende kritik fremkom senere i debatten i en række indlæg fra østeuropæisk, afro-asiatisk og cubansk side. Man henviste bl. a. til, at 96 lande havde undertegnet 1946-aftalen. I norske og svenske indlæg understregedes vigtigheden af, at folkerettens regler for beskyttelse og immunitet for fremmede landes repræsentanter

blev respekteret. Disse regler gik langt tilbage i historien, og i dag var det først og fremmest viljen til at respektere folkeretten på dette område, der manglede. Alle regeringer burde i egen og alles interesse gøre deres yderste for at leve op til ånd og bogstav i de regler og principper, generalforsamlingen nu på ny skulle fastslå.

Som afslutning på udvalgsdebatten afgav FNs folkeretsråd giver en udtalelse, hvori han henlede opmærksomheden på de minimumsforpligtelser, medlemsstaterne havde påtaget sig i henhold til pagtens art. 104 og 105 — uanset hvorvidt de havde tiltrådt konventionen om privilegier og immuniteter af 1946. Han fandt, at Wien-konventionen om diplomatiske forbindelser af 1961 var almindelig anerkendt som bindende i henhold til folkeretlig sædvane. For så vidt angik 1946-konventionen måtte dens regler være bindende for samtlige FN-lande på grund af ordlyden, idet konventionen konsekvent refererede til FNs medlemsstater og ikke på noget punkt til 1946-konventionens parter. Under alle omstændigheder kunne man i dag sige, at 1946-konventionens principper og regler var blevet almindeligt gældende folkeret på området. På trods heraf understregede han, at tiltrædelse af 1946-konventionen under alle omstændigheder var det bedste middel til at sikre opfyldelsen af medlemslandenes forpligtelser.

III. Resolutionsforslagene og afstemningerne.

Algeriet, Burundi, Congo (Brazzaville), Uganda, Den forenede arabiske Republik, Tanzania, Somalia, Sudan og Zambia fremlagde et resolutionsudkast, der omfattede en del af det principielle spørgsmål. Der blev af Cameroun, Dahomey, Madagascar, Niger, Rwanda og Den centralafrikanske Republik fremsat et resolutionsforslag, der søgte at dække hele området. Ingen af disse to forslag kom imidlertid til afstemning, idet det fra mange sider blev påpeget, at de ikke var tilstrækkeligt omfattende.

Den svenske delegation tog derefter initiativet til et tredje resolutionsudkast, der blev fremlagt med følgende forslagsstillere: Belgien, Chile, Danmark, Den dominikanske Republik, Finland, Guatemala, Honduras, Indien, Indonesien, Mexico, Nigeria, Norge, Sverige, Uruguay, Jugoslavien og Østrig.